

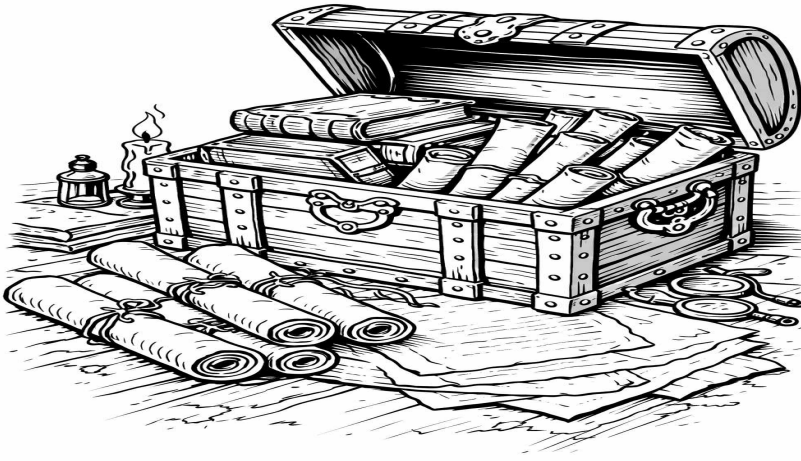
Korte verhalen verzameling deel 2.

Korte verhalen verzameling deel 2.

Chris Rookwood

Schrijver: Chris Rookwood
Coverontwerp: Chris Rookwood
ISBN: 9789403860442
© Chris Rookwood

De kist vol verrassingen

In een prachtige omgeving met veel bomen, velden en slootjes staat ook een geweldige kleine villa die van oma en opa Morgenster is geweest. Opa Morgenster was al vijf of zes jaar geleden overleden, niets ernstigs hoor, gewoon ouderdom. Hij is 95 geworden nooit ziek reuze sterk alleen de laatste jaren werd het wat minder.

Vorig jaar ging oma Morgenster haar levenslange metgezel achterna op een leeftijd van 96 jaar, zij was vijf jaar jonger dan opa toen ze trouwde in een roerige tijd. Toen opa Morgenster weg was leefde ze vrolijk verder, natuurlijk verdrietig dat opa vertrokken was zoals zij gekscherend kon zeggen.

Die jaren daarna dat we elke week bij oma langs gingen en soms ook in de week was het altijd gezellig, oma stond samen met ons in de keuken ons lievelings prakje te koken, en lekker te kletsen. Elke zaterdag een heerlijke stoofpot, als we doordeweeks langs kwamen bleven we niet eten hoor, dat werd natuurlijk te veel, vooral voor het buikje. Gewoon een bakkie koffie met natuurlijk een groot stuk appeltaart, zelfgemaakte natuurlijk, die zijn de beste, en oma kon het toch niet laten iets lekkers te maken.

En dan de verhalen over haar leven met opa allemaal geweldig, wat hebben die twee een hoop meegemaakt, ze hadden samen veel gereisd naar alle delen van de wereld. Of bijna zoals ze zelf vertelde, niet naar de Noordpool of die andere pool hoor, daar is het veel te koud en gevaarlijk, geen leuke omgeving hoor, ook toen opa er nog was en wij langs kwamen waren die verhalen er ook. Oma had altijd het grootste woord die kon het beste vertellen van de twee. En altijd stond die kist maar in de kamer!

Maar nooit en echt ook nooit is de kist opengegaan, de geheime kist zoals zei dat noemde. Wij hebben wel duizend keer gevraagd wat er in zat en natuurlijk stiekem geprobeerd het open te maken, zeker toen wij, de kleinkinderen nog jong waren, onze vaders en moeders hadden het ook echt nog nooit voor elkaar gekregen, de loodzware houten kist open te krijgen.

“Alleen als wij er niet meer zijn dan krijgen jullie de oplossing van de geheime sloten en truken om alles te ontdekken wat er in de kist zit, dat er grote geheimen in verborgen zitten is ook wel het grootste raadsel het is allemaal heel leuk en leerzaam zie het als een schatkist maar niet zo een met gouden munten, hebben oma en opa samen nog besloten te vertellen, het wordt best wel interessant al zeggen we het zelf, haha”

“Maar nog even wachten hoor, het is nog lang niet zover, we zijn nog van plan vele reizen te maken.”

Dat was tien jaar geleden toen ze dat vertelden, zie het als een soort erfenis voor allemaal natuurlijk vertelden ze nog. En inderdaad ze hebben nog vele reizen gemaakt, een van de reizen was samen ging naar Amerika, New York City vooral. Ze gingen natuurlijk altijd samen.

Daar hebben ze saampjes een voorstelling bezocht van de Lion King op Broadway gewoon omdat het kon, hadden de twee gewoon nog even zin in. Ze gingen niet altijd naar het buitenland hoor, in Nederland is nog genoeg te zien zeiden ze altijd. Tot zijn zeventigste gingen ze nog met de auto met opa aan het stuur, oma had geen rijbewijs, wat ze wel een beetje jammer vond, maar je kunt niet alles hebben zij ze dan. Op een gegeven moment heeft opa geheel vrijwillig afstand gedaan van de auto want hij vond het toch wel een beetje gevaarlijk worden op de weg, vooral op de snelweg vond hij het steeds enger worden.

En nu is de villa niet meer bewoond, maar er zijn toch wel plannen want de oudste zoon had grootse plannen met de villa, samen met de

twee oudjes hadden ze een aantal jaar geleden overleg gepleegd over het feit wat te doen met de villa als zij beide er niet meer waren, ja ooit zou dat wel zo zijn, eigenlijk kwamen opa en oma met het idee al om de villa zeker in de familie te houden.

Nou, dan maken we er een luxe Bed and breakfast van, maar wel de hele familie als eigenaar, de oudste zoon wilde het wel met zijn vrouw en kinderen gaan runnen.

Maar voordat dat dus opgestart ging worden moest er natuurlijk ook nog wat anders geregeld worden, de kist mocht eindelijk open en dat na al die jaren. De geheimzinnige kist en daarvoor kwam een notaris de oplossing brengen. De man kwam natuurlijk ook de andere dingen afhandelen, officiële overdracht van alle bezittingen van de twee oudjes en dat was nogal wat hoor, te veel om op te noemen.

“En nu dames en heren begon de notaris na de wettelijk papierwinkel, nog een ding te doen die opa en oma Morgenster mij gevraagd hebben aan jullie allemaal te doen overhandigen, dit hoeft allemaal niet op die officiële toer. Hier heb ik het boekje waarin de oplossing staat, de manier om de beroemde geheime kist open te maken om te kijken wat voor verrassingen er allemaal inzitten.”

En daar kwam het boekje tevoorschijn uit de binnenzak van de notaris. En hij sloeg het open, hij had nog de opdracht gekregen dit te doen. Hij moest erbij blijven tot dat de brief die er inzat door hem voorgelezen was. Daarna was zijn taak klaar.

“Ahum daar gaan we dan mensen!”

“Allereerst heeft de oudste zoon de eer te beginnen, deze is heel makkelijk hoor maar niemand heeft, denk ik eraan gedacht om hiermee te beginnen.

“Draai het oog en het slot dat daaraan zit twee keer om naar rechts, juist op die manier, ja. De volgende, dochter Marja, duw de hoeken van de kist naar beneden, vervolgens duwt Kees de cirkel aan de voorkant naar binnen en draait deze een kwartslag.” “Vervolgens tillen jullie drieën de deksel gelijk opeen recht en een links en een in het midden en alle drie gelijk hoor, anders lukt het niet.”

“Een, twee en drie en open de deksel, mooi hoor in een keer open en dat is goed anders hadden we het heel vlug nog een keer moeten proberen want dan breekt er een buisje met een hele boel rook en dan moet je eerst de kamer weer luchten, ja jullie opa en oma hadden best wel humor.” De rook is verder onschadelijk hebben ze mij verteld hoor

het gaat om het grapje. De kist zit er vol van, haha. En dat was eigenlijk ook de bedoeling, een kist vol met raadsels te veel om op te noemen.”

“Is dat de brief? Vraagt dochter Marja! Mag ik het lezen of moet u dat doen? Ik ben nu wel reuze nieuwsgierig opa en oma maken het wel spannend hoor.”

Aan jou de eer zag ze de notaris gebaren. “Ga je gang Marja, hardop voorlezen wees niet geschokt want het is echt net of je opa en oma ziet direct is het duidelijk dat ze ook nog een tweede leven hadden en een leven daarvoor, dat is allemaal te ontdekken als je verder gaat, ze gingen niet alleen maar op vakantie, maar ook naar geheime bijeenkomsten van Geofictie verenigingen overal ter wereld zij waren erg ver gevorderd. Er zijn mensen die dit hekserij beschouwen, maar dat is het echt niet, er komt geen magie of hekserij aan te pas. Marja las de brief voor aan iedereen en ze vielen allemaal van hun stoel van verbazing en al naar gelang ze dieper in de kist kwamen na iedere keer een code gekraakt te hebben, kwamen ze steeds interessantere dingen tegen die tijdens de reizen verzameld waren, een kroon van hout van een koning, maar mooi bewerkt, en de nodige documentatie met iedere laag kwam er een fantasiewereld bij. Er waren wel vier lagen en al de aanwezige kregen een laag, zij werden van de een op de andere dag President of koning van een fantasiewereld. Opa en oma waren voorzitters van het overkoepelend orgaan, zeg maar een soort van Verenigde Naties van fantasielanden en genoten hoog aanzien in die wereld, maar in hun eigen wereld hielden ze dat voor zich wat eigenlijk de meeste van de beoefenaars van Geofictie doen.

Een kist met verrassingen dat is zeker.

Ieder van de familie was na de opening van de kist, president of koning geworden en mede-eigenaar van een aanzienlijk fortuin met onder andere de villa en andere kostbare dingen meegenomen uit de vreemde. En de geplande bed en breakfast werd ook een succes want iedereen wilde de kist vooral de Geofysici van het genootschap der Fantasielanden.

Een aanzoek

Op een zondagochtend werd Anne een tandarts assistente in een drukke praktijk toch een beetje wantrouwig. Ze besloot eindelijk eens de was te doen, na een week en vooral de shirts van Piet zijn politie-uniform, hij gebruikte er veel soms twee per dag. Hij had altijd graag een net uniform aan met een schoon shirt elke dag, je kunt niet met een vuil shirt je dienst beginnen zij hij dan altijd als hij weer eens een schoon shirt zocht, maar vooral als hij haast had kon hij het natuurlijk vaak niet vinden, terwijl er toch altijd op zijn minst zes schone en gestreken shirts op de vaste plaats in de kast lagen. Echt hij kon ze nooit vinden.

Al een paar keer was het haar opgevallen dat er lippenstift op zat en dat het sterk naar parfum rook.

Ze wist wel dat er van alles kon gebeuren tijdens een nachtdienst, want dat draaide hij vaak ,maar echt gerust was ze er niet op. Vorige week had ze zelfs bloed én braaksel op een shirt gevonden, en nu dus weer die parfümgeur. En dat was toch wel een beetje veel van het goede voor Anne, op de maandag toen ze alle twee toevallig vrij waren trok ze de stoute schoenen aan en ging ze toch maar om uitleg vragen, maar met echt leuk vond ze het niet, want ze was een beetje bezorgd dat Piet een beetje boos werd, wat helemaal nergens voor nodig want Piet is de rust zelf.

“Zeg Piet,” begon ze aarzelend, “hoe komt het toch dat je shirts altijd zo naar parfum stinken? En dat niet alleen, er zit ook nog lippenstift op. Vorige week zat er zelfs bloed en braaksel op. Ik vind het allemaal maar vreemd hoor. Ik snap best dat er rare dingen gebeuren tijdens je werk, maar dit lijkt me toch wel erg...”

Piet legde zijn krant weg en keek haar liefdevol aan.

“Lieve schat, maak je toch niet zo druk. Er is écht niks aan de hand. In de nachtdiensten gebeuren de vreemdste dingen, dat weet je. En vaak zeg ik niks als ik thuiskom, omdat ik je gewoon geen zorgen wil geven. Maar geloof me: ik ga echt niet achter andere vrouwen aan. Daar heb ik totaal geen trek in.”

Hij glimlachte zacht en legde een hand op de hare.

“Die parfum? Dat komt van dronken vrouwen die soms om je nek

hangen als je ze uit de kroeg moet slepen. Vorige week had eentje haar voorhoofd tegen de deur gestoten en werd ze misselijk, precies over mijn uniform heen. Niet echt charmant, maar wel mijn werk. Snap je?”

Anne keek hem nog steeds met een mengeling van twijfel en opluchting aan. Piet haalde diep adem.
“Lieverd... ik zal je nu mijn onschuld bewijzen.”

Plots zakte hij ouderwets op één knie, haalde een ring uit zijn zak en keek haar met vochtige ogen aan.
“Om je mijn eeuwige trouw te bewijzen, vraag ik je oprecht: Anne, wil je met mij trouwen?”

Anne stond perplex. Haar hart bonsde in haar keel en ze voelde tranen opwellen. Toen vloog ze hem huilend om de nek.
“Oh Piet!” snikte ze. “Natuurlijk wil ik met je trouwen. Hoe kon ik ooit twifelen? Ja! Ja, ik wil!”

Ze schaamde zich een beetje voor haar wantrouwen, maar voelde zich tegelijk gelukkiger dan ooit.

Diezelfde middag belde Anne meteen haar moeder om het grote nieuws te vertellen. Haar moeder gilte van blijdschap door de telefoon en riep:
“Eindelijk! Ik dacht al dat het nooit zou gebeuren met die nachtdiensten van Piet!”

Die avond zaten ze samen op de bank, hand in hand, pratend over hoe de bruiloft moest worden, hoe ze het wilden. Niet te gek! Maar natuurlijk wel gezellig.
En natuurlijk kwamen de collega's van Piet, dat moest wel want die organiseerde een erehaag, allemaal in pakkie een zoals ze zelf het mooiste uniform noemden. Iedere trouwerij in het team werd opgeleukt op deze manier, en ook met een begrafenis gaven ze acte de préséance om het teamlid te eren die heengegaan was.
“We sturen iedereen een echte kaart als uitnodiging hoor! Geen fotootje over het net.” Merkte Anne stellig op!